

Makovecz Hallgatói Ösztöndíjprogram - Csíkszereda

Az egyetemi hallgatók körében mindig is népszerű lehetőségek és úticélok voltak a különböző külföldi tanulmányi ösztöndíjak, kezdve az Erasmus programmal, egészen a Campus Mundi ösztöndíjprogramig. Tavaly ősszel pedig már az Egészségtudományi Kar diákjai számára is lehetőség nyílt, hogy a Makovecz Hallgatói Ösztöndíjprogramba is becsatlakozhassanak. Az ösztöndíj program a teljes szemeszteres képzések mellett 1 hónapos részképzős tanulmányutakat is biztosít, mintegy 10 határon túli magyar nyelvű felsőoktatási intézménybe, így a teljesség igénye nélkül, lehetőség van akár Kárpátalján, Felvidéken, Délvidéken, vagy akár Erdélyben is tanulni. Számomra ez utóbbi volt, ami felkeltette az érdeklődésem, azon belül is a Székelyföldi tanulási lehetőségek, így adta magát az ötlet, hogy megpályázzam a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Csíkszeredai karára a felvételt, amelyet aztán sikeresen el is nyertem.

A pécsi koordinátorral történő megbeszélés és kötelező nyomtatványok kitöltése után már csak az időpont egyeztetése maradt hátra, és az elhatározás, hogy április elején érkezem 'Csíkországba'!

A több, mint félnapos fárasztó zötykölődésem hamar feledtette a nappali virradattal elem táruló látvány, azaz összehasonlíthatatlan atmoszféra, ami itt Székelyföldön ragadja magával az embert. Választásom nem véletlenül esett erre a vidékre, hiszen éves szinten vissza-vissza tértem a Gyergyói-medencébe így nagyjából tudtam mire számíthatok, ám Csíkszereda felülmúlta minden várakozásomat. A Hargita megye központjaként is funkcionáló 30-40.000 főt számláló városka bátran vetekszik a nagyobb városok nyüzsgésével és pezsgésével. Szállásom a város főterének közvetlen szomszédságában volt, ahonnan mindig jó rálátásom a környékre és az állandóan bicikliző gyerekekkel, kávé szűrőszőlő egyetemistákkal, vagy éppen sziesztázó nyugdíjasokkal megtöltött térre. Az épület egyébként 7 az 1-ben funkcionál hiszen itt található a felső három emeletet elfoglaló kollégium, majd az alsóbb szinteken helyet kapó oktatási és adminisztrációs felületek, a menza, a könyvtár, a laboratóriumok, az egyetemi lelkesedés és a HÖK iroda is. A kollégiumi ár pedig magát a menzát is magába foglalta így végképp nem lehetett okom panaszra, minden helyben és kéznél volt.

Megérkezésem épp az itt is zajló tavaszi-húsvéti szünetre esett, így beköltözésemmel még nem találtam sok mindenkit az épületben, akivel viszont összefutottam itt-ott a folyosón azok egytől-egyig nagyon segítőkészek voltak, így már az első napokban megtudhattam, hogy hova érdemes bevásárolni járni, hol ihatom a legjobb kávékat a városban és természetesen, hogy az

itteni egyetemisták hol eresztik ki a szemeszter során felgyülemlett feszültséget szerda esténként.

Bár az intézmény egészségtudományi karral nem rendelkezik, de a Társadalomtudományi Tanszék biztosította számomra, hogy így is részt vehessek az ösztöndíjprogramban, ebben pedig nagy segítségemre volt a fogadó oktatóm is, Dr. Bakó Rozália docensasszony, aki az elejétől kezdve támogatta az itt tartózkodásom. A barátságos környezet, a felszabadult légkör és az eddig ismeretlen „oktató-hallgató viszony” mély nyomokat hagyott bennem, hiszen a Humán erőforrás szak másod, illetve harmad évfolyamának óráit látogatva számtalan olyan dolgot sikerült megismernem, és megtanulnom amelyet egész biztosan alkalmazni fogok odahaza.

Amikor épp nem a tanórákat látogattam, akkor a szabadidőmet igyekeztem a lehető legjobban beosztani így nem is nagyon akadt olyan nap amikor tétlenkedtem volna, ha lehetőségem volt akár gyalogszerrel, akár tömegközlekedéssel de elkezdtem járni a környéket. Utazásaim során sikerült felfedeznem Csíkszereda zezzugos utcácskáit, régi épületeit, valamint a Mikó várat is, amely kötelező látnivaló az erre járók számára. Természetesen a környék sem maradhatott felfedezetlenül, ezért már az első napokban tisztelem tettem a kb. 40 percnyi sétára lévő Somlyó hegyen (ahol a híres Csíksomlyói búcsú is megrendezésre kerül), ahonnan varázslatos kilátás tárult a városra és a környékre.

A Mádéfalvi vérengzésnek emléket állító SICVLICIDIVM emlékhelynél is jártam, akárcsak Csíkrákoson, amely falucska a misztikus falrajzairól híres vártemplomáról, illetve a Galusatetőn, a rengetegben megbúvó Pogányváráról híres. Természetesen, ha már itt jártam akkor vétek lett volna kihagyni, hogy a Gyimesek világát ne fedezzem fel, így a körülbelül másfél órányi vonatozást követően megérkeztem Gyimesbükkre is, ahol egykoron az 1000 éves határ húzódott. A Csíkszeredától Gyimesig tartó vonatút az egyik (ha nem a) legszebb vasútvonal egész Erdélyben, így már csak ezért is megéri elvándorolni erre felé.

Itt tartózkodásom alatt a „sport programok” sem maradhattak el, így amolyan kötelező elemként sok-sok év után visszatértem a labdarúgópálya lelátójára, ahol a helyi keménymagnak, a Lokálpatriótáknak köszönhetően fantasztikus hangulatú és egyébként roppant színvonalas meccset láthattam, 3-0-ás végeredménnyel, amelyet az FK Csíkszereda nyert az éllóvas Bákói Aerostar ellen. Szép volt Fiúk!

Ám nem lenne teljes a program, ha a leghíresebb helyi sportprogramot kihagytam volna, a jégkorongot. Bánatomra érkezésem napján játszott a helyi csapat utoljára az idényben (amelyet egyébként meg is nyertek!!!), így kupamérkőzést nem láthattam, de mindenért kárpótolt, hogy a „Hoki-Majális” épp most tért vissza Csíkszeredára így nem elég, hogy a

helyi csapatot, de a magyar válogatottat is egyszerre láthattam játszani, amely az egyik legjobb meccs volt, amelyhez valaha közöm volt!

Mindent összegezve felejthetetlen élményekkel gazdagodtam, mind az intézménynek, mind a környéknek és az itteni embereknek kisugárzásának köszönhetően is. A Makovecz Ösztöndíjprogram nagyon sok mindent adott számomra, így ha valaha lesz még alkalmam a programban részt venni, egészen biztosan visszatérek majd. Csíkszereda nagyon hozzám nőtt, és kissé bánatosan térek haza, hogy véget ért, ám tudom, hogy nincs okom búslakodásra, mert jövök még, ez egészen biztos!

Márton Rajmund